

forslaget fra SF's side at man lægger op til – og det må der jo så meget gerne være et flertal af partier der gør – at finansministeren tager initiativ til i år at indlede de egentlige finanslovdrøftelser tidligere, end det skete sidste år og mange foregående år.

Det er i hvert fald ikke umuligt at fremme lov kvaliteten ved, at man starter de egentlige forhandlinger om finansloven tidligere – det kan være en hel måned før for den sags skyld – end man plejer at gøre, og det er faktisk ikke umuligt, for forslaget er rent faktisk fremsat; derfor mener jeg ikke det er så umuligt i praksis.

Dér, hvor det selvfølgelig skal stå sin prøve, som også fru Jette Gottlieb sidst her var inde på, er selvfølgelig i forbindelse med reglerne vedrørende dispensation, og hvordan vi også som partier vil forholde os til den sammenhæng dér, og det kan da godt være, at vi – og her taler jeg altså også for mit eget partis vedkommende – selvfølgelig skal være mere strikse med det og pålægge os selv større disciplin i forhold til, hvornår vi giver dispensation, som jo ofte bliver bevilget – og altså også med Kristeligt Folkepartis stemmer, skal jeg medgive.

Men der er til syvende og sidst kun os selv til at hanke op i det, også i forhold til den type regler, der selvfølgelig nødvendigvis må være, fordi det i enkelte lovgivningstilfælde, selv om det altså langt fra er de fleste, er nødvendigt at give dispensation, fordi hastelovgivning er nødvendig.

Med disse ord vil jeg sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side fuldt ud kan støtte SF's forslag, og vi vil såmænd også gerne i forbindelse med udvalgsarbejdet være med til at diskutere yderligere initiativer, som kan være med til at fremme lovgivningsarbejdet. Jeg synes, at SF med det forslag, som vi behandler her i dag, har givet Folketinget og Udvalget for Forretningsordenen en god anledning til at tage også en mere generel drøftelse, inden vi når frem til at skulle stemme om det konkrete forslag her, som vi altså støtter.

Kim Behnke (FRI):

Jeg synes, der er grund til at rose SF for at have sat sagen på Folketingets dagsorden.

Situationen er jo den, at til trods for, at Folketingets formand meget prisværdigt har gjort en stor indsats for at højne kvaliteten af lovarbejdet, har vi jo siden da, siden betænkningen blev afgivet af Folketingets Udvalg for Forret-

ningsordenen af et enigt udvalg, jo desværre haft ganske mange eksempler på, at de bestemmelser, der netop blev afstukket der, har man ikke overholdt.

Det er jo, som andre ordførere har været inde på, typisk den situation, at der er en kreds af partier, ofte et flertal jo, der indgår en finanslovaftale, og en del af finanslovaftalen er, at der så er en liste vedhæftet, en liste over andre lovforslag, som man i øvrigt forpligter sig til hurtigt at bringe igennem Folketinget.

Det kedelige er jo, at det ofte er de forslag, der meget hurtigt gennemarbejdes af Folketinget, som efterfølgende udløser lov om ændring af lov. Så må der fejles op, og når man opdager, at der er skattelovsparagraffer, arbejdsmarkedsregler osv., som ikke virker efter hensigten, ja, så må man så ulejlige Folketinget én gang til. Og alene ud fra det pædagogiske ræsonnement burde Folketinget jo gøre sit arbejde ordentligt allerede første gang, så vi slipper for at skulle igennem sagen to gange.

Det næste problem er, at der kan jo selvfølgelig, som der bliver sagt, være sager, der haster. Det kan være skatte- og afgiftsstigninger. Nu har vi den opfattelse i Frihed 2000, at skatte- og afgiftsstigninger skal Folketinget slet ikke vedtage, så af den grund har vi ingen reservation i forhold til, om de nu skulle kunne hastebehandles.

Men det er klart, at hvis landet stander i våde, hvis danske soldater skal udstationeres osv., så kan der jo være brug for, som vi har oplevet, at Folketinget meget hurtigt træffer en beslutning, så vi overholder grundloven.

Men det er jo ingenlunde hverdagen i Folketinget. Hverdagen i Folketinget er, at regeringen har et lovforslag, den gerne vil have igennem. Ofte er Folketinget de sidste, der bliver orienteret, medmindre udvalgene specifikt beder om at få lovforslagene, når de udsendes i høringsudkast. Det vil altså sige, at typisk pressen og interesseorganisationerne sidder og arbejder med forslagene, inden folketingsmedlemmerne overhovedet ser dem. Og derefter, ja, så vil en minister gerne have forslaget presset hurtigt igennem. Og dér er det altså op til Folketinget selv at sige nej. Det er op til folketingsudvalgene ikke kun at vise politisk loyalitet over for en minister, men også at opfatte deres arbejde som parlamentarikere som et håndværk, hvor vi alle burde værne om, at tingene fungerer på en ordentlig måde.